

A pillangólány

Ki gondolná, hogy életünk legmeghatározóbb emlékei pont akkor történnek velünk, amikor a legfeldúltabbak vagyunk? Ki gondolná, hogy ezekhez az emlékekhez röpké apróságok ezreinek kell teljesülnie, hogy elérhessenek minket? És ki gondolná, hogy ezek az emlékek a legjelentéktelenebbnek tűnő pillanatok is lehetnek olykor?

Kora őszi reggel volt, olyan, amikor a madarak még vidáman csivitelnek a fák ágain, ám kilépve az ajtón meglepően hűvös szellő fogadja az embert. Dühösen csörtettem előre az utcán, fogalmam sem volt, merre megyek és azt sem tudtam volna megmondani, mit érzek pontosan. Talán magányt. Talán félelmet. Talán a kettőnek egyfajta keserű, legyőzhetetlen elegyét, amelynek sikerült előcsalogatnia könnyeimet. Azon a napon a bátyám elköltözött otthonról. Persze mindig is ott lebegett a fejünk felett ez a bűvös dátum, mégis egészen addig úgy tűnt, mintha csak beszélnénk róla, de sosem történne meg valójában. Az utakat járva a város minden apró részletéről eszembe ötlött egy régi emlék képe, akár a közeli dombról, ahová telenként szánkózni jártunk, akár a focipályáról, ahol egyszer eltörte a csuklóját gördeszkázás közben, akár a játszótérrel, ahol egész napokat tudtunk eltölteni. Az emlékfoszlányok hatására úgy éreztem, megszakad a szívem, ezért szorosan behunytam a szemem és mélyet szippantva a kora reggeli, hűvös levegőből, még határozottabb tempóban kezdtem sétálni. De még így, lehunyt pilláim alól is újra az emlékek hálójába kerültem, magam előtt láttam, amint az autó ablakából integet egyre távolodva. Abban a pillanatban újra kislány voltam, legalábbis lélekben. Legszívesebben a távolodó autó után szaladtam volna és sírva kértem volna, hogy ne menjen el. De sajnos, mint elméletileg felnőtt ember, nem tehettem ezt, ezért csak álltam ott és próbáltam elviselni a szívembe maró kétségbeesést és azt a furcsa látszatot, amelytől úgy éreztem, az egész gyerekkorunk szertefoszlott hirtelenjében.

Azt hiszem, erre még rosszabb volt gondolni, mint a régi emlékekre, ezért inkább felemeltem a fejem és újra átadtam magam a korareggeli város hangulatának. Kevesen voltak az utcákon, a teret még nem töltötte meg a mindennapok állandó zivaja, nyugodt és csendes volt a környék. Talán ezért is volt olyan könnyű figyelmem a közeli óvodából kifelé igyekvő anyukára, aki ceruzaszoknyáját igazgatva, sietősen közeledett az óvodakapu felé. Éppen a zárral bíbelődött, amikor az óvoda hátsóajtaja kinyílt és egy szőke, göndör hajú kislány aprócska alakja jelent meg. Amint meglátta az anyukáját, rohanni kezdett, nem nézett semerre, csak szaladt, mintha az élete múlna rajta. Világos színű ruhát viselt, amelynek hátsórészén két kicsi szárny lebegett a szélben. Aprócska lábai alig érték a földet, a kislány anyukája pedig kissé meglepett mosollyal az arcán nézte őt.

- Nálad maradt Maci – zihálta a kislány szorosan magához ölelve anyukáját.

- Ó, persze, tényleg! – nyúlt táskájába a kislány anyukája, majd egy bolyhos, kissé megviselt plüssmacit húzott elő. Rajtam kívül mindezt az óvoda ajtajából egy fehér köpenyt viselő, kedves arcú hölgy nézte végig, miközben a kislányt várta gyengéd mosollyal az arcán – Na, de most már tényleg sietnem kell. Menj szépen vissza!

- Ne! – ölelte még szorosabban át anyukája derekát a kislány.
- Játszol egy kicsit Macival és meglátod, úgy elrepül az idő, hogy mindjárt itt is leszek érted!
- Ne menj el!

A szívem hatalmasat dobbant a kérés hallatán. Csak álltam ott és néztem őket, az anyát és a kislányt, amint könnyes szemmel engedik el egymást. Milyen hétköznapi jelenet és mégis, ha belegondolunk, egész életünket meghatározza. A búcsúzás. Az óvodai elszakadás talán az első búcsú életünkben. Búcsúzunk, amikor reggelente elválunk egymástól, búcsúzunk, amikor egy beszélgetés végére érünk, búcsúzunk életünk új szakaszainak kezdetén és búcsúzunk akkor is, ha végleg el kell engednünk valakit. Könnyed, apró és óriási, súlyos búcsúzások sorozata. Ebből áll az egész életünk.

- Nagyon sietek majd érted – simította meg az anyuka a kislány fejét, majd kilépett a kapun és észrevétlenül megtörölte szemeit.
- Megígéred? – kiáltott utána a kislány, aki úgy állt ott a macival a kezében, mint, akit örökre egyedül hagytak.
- Megígérem.

A kislány arcán mintha enyhe megnyugvás tükröződött volna, majd megfordult és lassú léptekkel indult vissza az óvoda bejárata felé, ahol a fehér köpenyes hölgy továbbra is türelmesen várta.

- Mami! – süvített a szélben ismét a kislány hangja, mire az óvodától távolodó anyuka még egyszer, utoljára megfordult. A kislány hangosan nevetve fordult felé, csilingelő nevetése az egész utcát betöltötte. Feltartotta kezét, először azt hittem, integet, aztán észrevettem egy apró pillangót, amely ott üldögélt békésen a kislány kezén. Úgy nézte, mintha egy valóságos csoda lenne, szemei ragyogtak a boldogságtól és a meglepetéstől. Lassan megfordult és az óvoda bejárata felé kezdett szökdécselni. A pillangó, mint valami égi ajándék, ott repkedett körülötte, szinte mintha azért küldték volna, hogy megvigasztalja a kislányt. És ki tudja? Talán így is volt.

Távolodó alakja és a vidáman repdeső pillangó képe még sokáig élénken élt bennem. A kislány kék ruhájában a két, kicsi szárnnal a hátán maga is olyan volt, akár egy pillangó. A tiszta ártatlanságot láttam abban a kislányban és az anyukájától való búcsúzásban megláttam az élet legnehezebb feladatát, amely némán kísért végig minket utunkon. És, bár a kislány kérlelő szavait szinte magaménak éreztem, azt kívántam, bárcsak én is el tudnám felejteni a búcsúzás nehézségét olyan egyszerűen, mint ő tette. Ő, ez a drága pillangólány, aki aznap reggel hatalmas leckét tanított nekem az életről és, aki a bejáratnál búcsút intve a pillangónak felém fordult és tekintetében, mintha megláttam volna önmagamat. Talán én is pillangólány voltam. Talán mind azok vagyunk. Pillangólányok, akik néma bájjal tűrik a vállukra nehezedő búcsúk súlyának tonnáit.